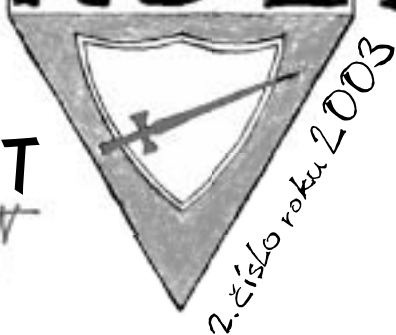

PATHFINDER

ZAČALO MRZNOUT

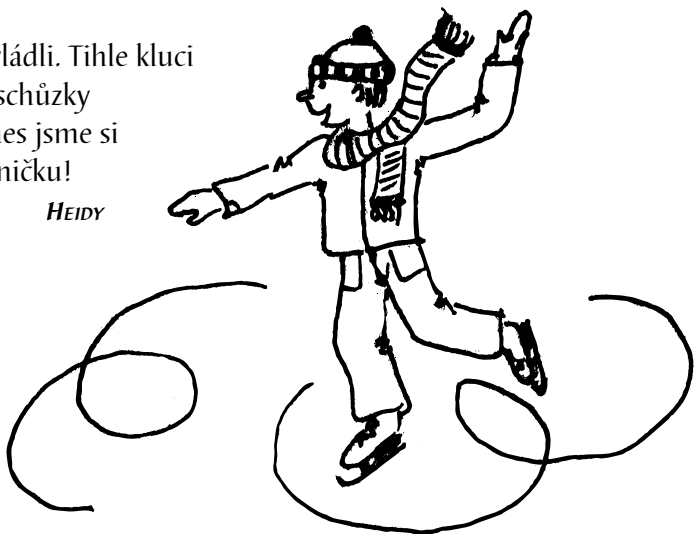

...začalo mrznout, no konečně! Hurá, zamrzla voda na rybníku, vytáhneme brusle, co odpočívají na půdě, a půjdeme si zařadit na led. Nemůžu se dočkat! Vykouknu z okna – a vidím dva malé nezbedy, jak rozbíjejí led kameny. Beru bundu a vyběhnu za nimi ven. „Kluci, proč ničíte ten led?“ „No a co, nemám brusle, tak stejně nemůžu bruslit!“ „My led nepotřebujeme, my bruslit nemůžeme, tak proč by měli ostatní?“ ... Co teď, jak mám těm dvěma vysvětlit, že to, co právě dělají, není vůbec hezké. Jak rychle najít ta správná slova, aby se i tihle kluci mohli dívat na svět trochu jinýma očima. Jinak, než jak to vidí doma, kde je nevlastní otec v opilosti řeže řemenem a sprostě jim nadává. Možná, že ti kluci vůbec nejsou tak zlí, aby ničili radost jiným. Třeba je to „jen“ jedno veliké volání o pomoc, volání po porozumění...

„Těš se ze zdaru druhých, i když tobě to žádný užitek nepřináší. Ušlechtilí jsou štěstím bližního obšťastnění spolu s ním.“ (J. Lússen)

...a první krůček jsme zvládli. Tihle kluci s námi začali chodit na schůzky Pathfinderu a zrovna dnes jsme si zahráli skvělou lední honičku!

HEIDY

PRO ZAMYŠLENÍ...

Budu vám vyprávět příběh, který jsem četla v jedné knize od Baden-Powella.

... Před několika lety se na Niagarských vodopádech stala tragédie. Po zamrzlé řece kráčela trojice lidí. Náhle však začal pod nimi led prskat, až se rozlomil na několik kusů. Na jedné kře se začal vzdalovat sedmnáctiletý chlapec, na jiné zůstal uvězněn muž se ženou. Kry proud pozvolna, ale nezadržitelně unášel směrem k vodopádům. Na oba břehy se sbíhali lidé, nebyli však schopni podniknout nic pro jejich záchranu. Až na dvou mostech, které se klenuly přes řeku, se začalo něco dít. Muži přinesli lana a spustili je dolů. Snad se na nich budou moci trosečníci zachytit! Když doplul chlapec se svou krou až pod most, opravdu se mu podařilo zachytit se lana. Držel se ze všech svých sil, aby mohl být vytažen, ale několik metrů nad hladinou jeho mrazem zkrchlé prsty povolily. Zřítil se do ledové vody. Mezitím se muž na druhé kře snažil uvázat konec lana kolem pasu své ženy, aby alespoň ona byla zachráněna. Ale proud jej strhával stále dál a dál a on nedokázal uzel dobře uvázat. I jemu lano vyklouzlo z rukou...

Lidé o tom neštěstí ještě dlouho mluvili. Jistý muž řekl: „Myslím si, že kdyby byl na místě nějaký skaut, jistě by vymyslel něco pro jejich záchranu!“

To stojí za zamyšlení. Je lehké být po bitvě generálem. Co byste ale dělali vy, kdybyste tam byli? A věděli byste, že povinností skauta/Pathfindera je v takovém okamžiku vymyslet nějaký plán a ihned jej uskutečnit!?! Na tomto příběhu můžeme vidět, co lidé od nás Pathfinderů nebo Skautů očekávají. Nejdůležitější je být připraven a udělat právě to, co se od nás čeká!

PETRA S., LVÍČATA LIBEREC

PRÁVĚ SE VÁM PŘEDSTAVUJE ... ODDÍL 021 MRAVENCI ČESKÁ LÍPA

Ahojky lidičky!!!

Nemyslete na malé, pilné živočichy, ale na partu asi 12 lidiček. Jezdíme na všelijaké akce a výlety do okolí. Děláme i dobročinné akce – např. sázení stromků pod místním kopcem zvaným Špičák, úklid městského parku. Scházíme se každé pondělí a čtvrtek, starší i ti trochu mladší. Na schůzkách hrajeme hry, vyrábíme něco z moduritu atd. Ale pořád si jenom nehrajeme, učíme se pracovat s kompasem, orientovat se v mapě a podobné věci. Náš bojový pokřik zní: **„Mravenci jsou malí braši, snídají však vtípnou kaši. Ratata, ratata, jsme divoká zvířata.“** Pořádáme také akci „Bobří desetiboj“ – přijďte, je to zábava. Za všechny Mravence zdraví

JANA H.

P. S. redakce:

Chcete se nám i vy představit? Co děláte? Jak se s oddílem máte? No výborně – pošlete krátkou zprávičku a fotky na heidy.m@centrum.cz (použit můžete samozřejmě i normální poštu ☺).

Cesta na Špičák

„Už umíš
dračí smyčku?“

Silvestr v klubovně

„Jak se ztratit“

Brigáda v parku – Den Země

MIRAVENCI

SBALTE SI SVÝCH

ĚT ŠVESTEK

JDE SE

NA POŘÁDNÝ VANDR,,,

5

Prohlíželi jste si teď v zimě zvířecí stopy ve sněhu? To množství rozmanitých tlapek! Napadá mě, jak krásně a moudře to Bůh stvořil. I my musíme řádně dbát na naše tlapky.

Špatné obutí a následné utrpení nohou nám může každý výšlap pořádně znepríjemnit. Jako správní Pathfindeři bychom proto neměli zapomínat na několik zásad:

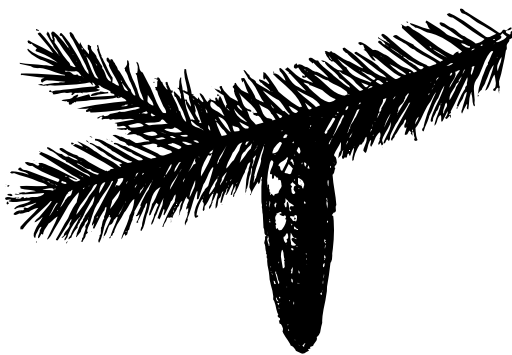
- 1) Čím horší terén, tím pevnější boty.
- 2) Čím těžší batoh na zádech, tím tužší podrážka s výraznějším vzorkem.
- 3) Náročné a vícedenní akce vyžadují obuv odolnou proti vodě a chladu.
- 4) Bota musí dobře sedět na noze. V botě se nemá zvedat pata, při sestupu nesmějí prsty bolestivě narážet do špičky a stlačovat se. V traverzu nesmíte mít pocit, že se noha protáčí a vyzouvá. Naopak, musíme cítit podporu v kotníku.
- 5) Nikdy nechoďte na dlouhou túru v nových botách! Je nutné si je nejprve „vyšlápnout“.

PEVNÝ KROK VÁM PŘEJE K4

Už se stalo naší tradicí trávit pár dní podzimních prázdnin pospolu. Nazvali jsme to „roverským potlachem“ a už název dobře napovídá, co se tam dělo.

Ovšem, nebylo to jen o tlachání. Sobotní odpoledne jsme strávili zpíváním, četbou Bible a také zamyšlením nad otázkou dobra a zla. Došli jsme k závěru, že je pro

ROVERSKÝ POTLACH VÝCHODNÍHO VĚTRU

náš život nejdůležitější nenechat se zahltit věcmi, které nás obklopují, a udělat si každý den čas na rozhovor s Bohem. Večer jsme uspořádali soutěž o nejlepší, nejhezčí a nejoriginálnější těstovinový salát. Opravdu jsme netušili, kolik různých variací může vzniknout. Kluci dnes také zavedli tradici fotbálku za půlnočního svitu měsíce. Druhý den dopoledne jsme opět trávili se skupinkou. Tentokrát naším tématem byly autority v našem životě; k čemu nám byly, jsou a budou a kdo to vlastně je. Večer jsme si na vlastní kůži vyzkoušeli „společenské drama“. Vžili jsme se do postav příběhu, který nám byl nastíněn. A za svitu svíčky jsme se snažili vyřešit jejich situaci. Pro některé z nás to byl silný zážitek. Už jen tím, že si člověk uvědomí, že se může dostat do stejné situace. Největší vzpomínkou se ale stala píseň „Moje kytka Jitka“.

A protože foukal vítr, začali jsme pouštět draky. Po dlouhém měření, montování, svazování a kreslení z toho vznikli dva velkolepí draci. Škoda, že jsme je ale nepřipravili na silné poryvy větru (samozřejmě psychicky, technicky totiž byli ve výborné formě ☺). A tak se nám při západu slunce naskytla úžasná podívaná. Oba se vznesli asi na 5 vteřin a my jsme si mohli vychutnat okamžik zběsilých otáček. Pak následoval prudký pád k zemi, na který nebyli naši draci konstruováni. Ach jo, a pak nás čekalo to nejhorší na celé akci. Hned po úklidu nastalo loučení. Co se dá dělat, tak AHÓÓÓJ na další skvělý akci!

BARČA

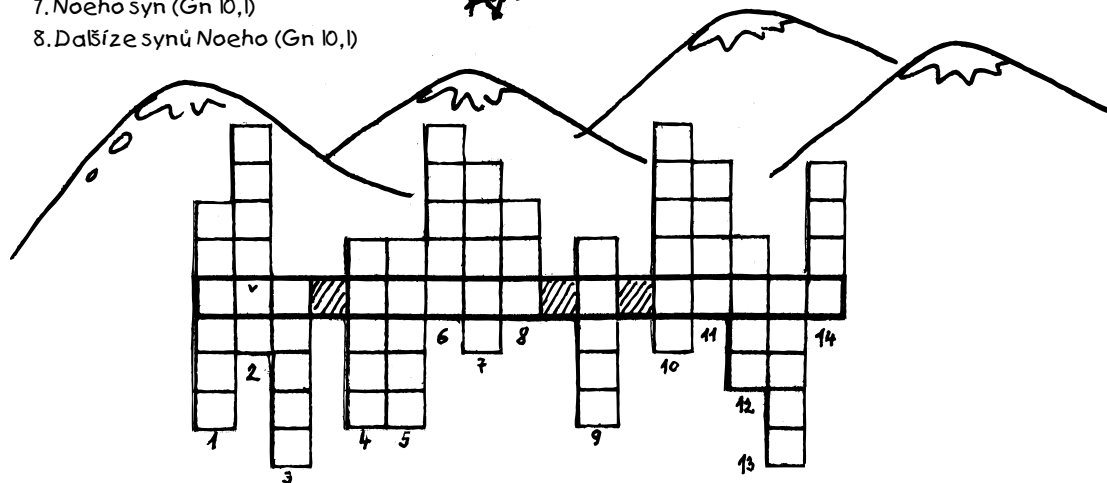
TRAMPOUCH 2002

Víkend uprostřed prosince se stal časem vzájemnosti nás z Jižního kříže. Zabydleli jsme se v příjemném prostředí zámku v Rožmberku nad Vltavou. Sněhu nebylo mnoho, přesto jsme prožili dny naplněné radostí, přemýšlením, povídáním. Myšlenku pátečního večera jsme hledali při sledování filmu „Všichni moji blízcí“. Doporučujeme i vám. V sobotu dopoledne jsme se rozdělili na dvě části – do a nad 12 let. Snadněji se nám tak dařilo přemýšlet nad Biblií, sebou samým, nad stvořením kolem nás. Lesní Scrable, turnaj v šipkách, rozhovory s místními obyvateli a mlsání jejich vánočního cukroví dochutilo celou naši výpravu. To nejpodstatnější však byl čas, který jsme věnovali sobě navzájem. Čas na prožívání přátelství. Pro ten stojí za námahu dojít 5 km od vlaku, pro ten stojí za to odložit všední povinnosti, pro tento čas stojí za to se namáhat.

JK

1. Muž, který byl zajat, protože mu ostříhali vlasy (Sd 16,17,19,21)
2. Apoštol, který byl původně učedníkem Jana Křtitele (J 1,35-40)
3. Nejmladší syn Gedeona (Sd 9,5)
4. Prorok, který předpověděl, že Ježš bude povolán z Egypta (Oz 11,1)
5. Lotův otec (Gn 11,27)
6. Davidův otec (1S 17,12)
7. Noeho syn (Gn 10,1)
8. Další ze synů Noeho (Gn 10,1)

9. Mladík, kterého sourozenci nazvali „mistr snů“ (Gn 37,19)
10. Koho měly varovat před nebezpečím 3 vystřelené šipy (1S 20,18-22)
1. Učedník, kterému Pán Ježš uzdravil ruku (Mt 8,14-15)
12. Muž z Damašku, u kterého bydlel Pavel (Sk 9,11)
13. Žena, které se dvakrát ukázal anděl ustudny (Gn 16,7,21,19)
14. Služebná, která otevřela Petrovi dveře v domě Marie, matky Jana Marka (Sk 12,13)

GRRR GVAK

Ahoj :o) Tak co, přemýšlel jsi, co bychom mohli udělat s tou naší sobotou, aby byla zajímavá? Zkusíme to vzít pěkně od Adama (Evy).

Pán Bůh byl po šesti dnech s tvořením Země hotov a mohl říci: „Bezva, všechno se mi povedlo, všechno funguje, jak jsem si představoval, zkrátka je to OK.“ Ale on tohle neřekl. Když se podíváš do své Bible a otevřeš si 1. Mojžíšovu, 2. kapitolu a tam první až třetí verš, tak tam najdeš něco jiného.

Co že to
Pán Bůh dělal?
Co? Nic?
Nedělal nic?

Hm, když nic nedělal, tak byl asi pěkně unavený. Není se co divit. Ono taky stvořit celou Zemi se vším co na ní je, to musí být pěkná fuška, že? Jenže takhle to nebylo. Pán Bůh neodpočíval kvůli tomu, že by byl unavený, ale kvůli něčemu jinému.

Když se s někým kamarádíš, tak s ním chceš být každou volnou chvíli, je to tak? A přesně tak je to i s naším Pánem Bohem. On by chtěl být s námi lidmi pořád. Jenže my na něj nemáme vždycky čas. A tak, abychom si na něj ten čas udělali, oddělil pro nás jeden den. Dokonce na ten den myslel při stvoření. Ten den jsme dostali jako dárek od Boha.

Správně, protože se s námi chtěl kamarádit víc než jiné dny. Přál si, abychom si na něj udělali víc času. Abychom ho mohli poznávat. Říkáš si, to je všechno pěkné, to znám, ale jak to souvisí s mojí sobotou? Vždyť je to den, kdy nesmím dělat spoustu věcí, a na druhou stranu některé věci zase musím. A s Bohem to moc společného nemá. Je bezva, že nám Pán Bůh oddělil den, ale co v něm mám celou dobu dělat? Příště se zkusíme podívat, jak si Bůh představoval, že se s ním budeme kamarádit.

Jestli máš nějakou otázku nebo nápad, tak mi můžeš napsat.

Takže, proč
ten Pán Bůh
odpočíval? Pro-
tože...

RUZA@FREEMEJL.CZ